

Πανηγύρισε ο ιερός Ναός Αγίων Αναργύρων Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© IMBNK Γραφείο Τύπου

Την Πέμπτη 31 Ιανουαρίου πανηγύρισε ο ιερός Ναός Αγίων Αναργύρων Βεροίας επί τη μνήμη των Αγίων Κύρου και Ιωάννου, Προστατών των ιατρών.

Λειτουργήσε και κήρυξε το θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων. Μετείχαν ο Ιατρικός και Οδοντιατρικός Σύλλογος Ημαθίας και οι τοπικές αρχές.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας τελέστηκε αρτοκλασία και στη συνέχεια μνημόσυνο για τα κεκοιμημένα μέλη της ιατρικής οικογένειας Ημαθίας.

Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης και ιατρός π. Αιμιλιανός Προδρομίτης με θέμα: «Ιερέυς ψυχής και σωμάτων ιατρός• ιατρός ψυχών και σωμάτων ιερέυς».

ΟΜΙΛΙΑ π. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΙΤΗ

Κατά την διάρκεια των ΚΓ΄ Παυλείων, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας είχε αναθέσει στην ταπεινότητά μας να μιλήσουμε στην ιερατική σύναξη που πραγματοποιείται κάθε χρόνο, στα πλαίσια του σημαντικού αυτού πνευματικού θεσμού. Τότε, αναπτύσσοντας το θέμα: «Ο ιερέας και ο ιατρός στην διακονία του Χριστού και του ανθρώπου», μιλήσαμε στους συμπρεσβυτέρους μας από την θέση του ιατρού για τις δυσκολίες και τις ευθύνες που ενέχει η επιτέλεση των ιατρικών καθηκόντων. Μετά από προτροπή του αξιότιμου κυρίου Προέδρου του Ιατρικού Συλλόγου Ημαθίας, θα διακονήσουμε σήμερα, από την θέση του ιερέα πλέον, την τράπεζα του λόγου· τράπεζα που έπεται της ευχαριστιακής τράπεζας του Θείου Λόγου, της οποίας προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας. Θα μιλήσουμε σε εσάς, τους αξιότιμους και πεπειραμένους λειτουργούς της ιατρικής επιστήμης, με θέμα: «Ίερεύς ψυχῶν καί σωμάτων ἱατρός· ἱατρός ψυχῶν και σωμάτων ἱερεύς;».

Θα βάλουμε αρχή στην ομιλία μας αυτή ξεκινώντας από τον “έν ἀρχῇ ὄντα”, τον Ἕνα της Τριάδος, τον μόνο ψυχῶν και σωμάτων ἱατρό. Ο Κύριος και Θεός μας, κατά την επίγεια ζωή του ως τέλειος Θεός και τέλειος Ἄνθρωπος, απέδειξε πολυτρόπως την θεότητά του· συγχωρώντας αμαρτίες, προλέγοντας τα μέλλοντα, γνωρίζοντας τους ανθρώπινους λογισμούς· θεράπευσε τους πάσχοντες, ανέστησε

νεκρούς, οδήγησε αμαρτωλούς στην μετάνοια και, γενικά, “έποίησε θαυμάσια” μπροστά στα μάτια των έκπληκτων αλλά, εν πολλοίς, απίστων ανθρώπων της εποχής αναρίθμητες φορές· τόσες, που, αν γραφόταν καθεμιά ξεχωριστά - αναφωνεί με θαυμασμό ο Ευαγγελιστής Ιωάννης- δεν θα χωρούσε ο κόσμος τα γραφόμενα βιβλία. Η χάρη αυτή των ιαμάτων μεταβιβάστηκε, εν συνεχεία, στους αγίους Αποστόλους και από αυτούς σε ολόκληρη την Εκκλησία. Πράγματι, όλοι μας έχουμε την δυνατότητα, όσο κι αν μας φαίνεται απίστευτο, να θαυματοουργούμε, εφόσον βέβαια τηρούμε ορισμένες εντολές που ο Κύριος, ο μοναδικός Διδάσκαλος, μας παρέδωσε. Η εκπλήρωση αυτών των εντολών οδηγεί τον άνθρωπο στην θέωση, τον κάνει να μοιάσει στον Θεό κατά χάριν (αυτό είναι το καθ’ ομοίωσιν της ανθρώπινης δημιουργίας), άρα τον κάνει και να θαυματοουργεί, όπως θαυματοουργεί ο Θεός. Η θέωση είναι το επίτευγμα των Αγίων μας, των καλών μαθητών του Χριστού, των συνετών παιδιών για τα οποία η Εκκλησία μας, ως γνήσια μητέρα, χαίρεται και καυχάται. Ο κάθε άγιος έχει την τιμή και την αξία του στον χώρο της Εκκλησίας. Έχει, όμως, παρατηρηθεί ότι ιδιαίτερα λαοφιλείς είναι οι άγιοι που θαυματοουργούν και, πιο συγκεκριμένα, που θεραπεύουν. Παραδείγματα τέτοιων αγίων είναι όλοι οι ανάργυροι άγιοι ιατροί που αποτελούν ξεχωριστό τάγμα αγίων μέσα στην Εκκλησία, με παλαιότερα μέλη αγίους όπως οι Κοσμάς, Δαμιανός και Ερμόλαος και νεότερο μέλος τον άγιο αρχιεπίσκοπο Λουκά. Σίγουρα όλοι μας, κάποια στιγμή, ευρισκόμενοι σε αυτόν τον περίλαμπρο ναό, θα παρατηρήσαμε τις εξαιρετικές αγιογραφίες που απεικονίζουν όλους τους γνωστούς αναργύρους αγίους και που η παρουσία τους οφείλεται στην ευλάβεια των φιλάγιων ιερέων που διακονούν εδώ.

Αλλά, ας ξεκινήσουμε με το πρώτο σκέλος του θέματός μας. Κατά την διακονία μας στο νοσοκομείο της πόλης μας, ήταν αρκετές οι φορές που οι ασθενείς αντιμετώπιζαν με έκπληξη και χαρά το γεγονός ότι είχαν απέναντί τους έναν ιερέα-ιατρό και του λέγανε: «Ωωω, ιατρός ψυχών και σωμάτων!». Πραγματικά, αυτός είναι ο πρώτος λογισμός που έχουν οι χριστιανοί για τον ιερέα, ότι είναι ιατρός ψυχών. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Η Εκκλησία μας είναι ένα μεγάλο νοσοκομείο, ένα “ιατρείον πνευματικόν” κατά τον ιερό Χρυσόστομο, και έτσι πρέπει να θεωρείται. Παραθέτουμε σχετικά αποσπάσματα κειμένων συγχρόνων Ελλήνων θεολόγων: «Η Ορθοδοξία είναι ένα ανοικτό νοσοκομείο μέσα στην ιστορία -προσέξτε, είναι συνεχώς ανοικτό, όπως όλα τα νοσοκομεία, γι’ αυτό και οι ιερείς είναι, όπως και οι ιατροί, εφ’ όρου ζωής εφημερεύοντες- που προσφέρει την θεραπεία της καρδιάς (κάθαρση), για να προχωρήσει κανείς στον φωτισμό της από το Άγιο Πνεύμα και τελικά να φθάσει στην θέωση, τον μοναδικό προορισμό του ανθρώπου». «Ο αρχηγός του νοσοκομείου αυτού λέγεται Επίσκοπος. Και οι γιατροί λέγονται Πρεσβύτεροι και Διάκονοι». Και παρακάτω: «Οι κληρικοί είναι πραγματικά θεραπευτές. Η Εκκλησία δεν είναι ένα πρακτορείο που

κόβει εισιτήρια για τον Παράδεισο, αλλά είναι νοσοκομείο που θεραπεύει τον άνθρωπο, ώστε, όταν ο άνθρωπος δει τον Θεό, τότε ο Θεός να γίνει Παράδεισος γι' αυτόν. Οι Άγιοι είναι εκείνοι, οι οποίοι θεραπεύθηκαν και γι' αυτό βίωσαν το έλεος και την αγάπη του Θεού. Θεραπεύθηκε η ψυχή τους και το σώμα τους...».

Η Εκκλησία θεραπεύει τον άνθρωπο με τα μυστήρια και την ασκητική ζωή. Κοιτάξτε, τώρα, τις προφανείς αναλογίες μεταξύ των δύο χώρων, της Εκκλησίας και της Υγείας: Ο μετανοών άνθρωπος-ασθενής λαμβάνει δυνατή αντιβιοτική αγωγή με την διαδικασία της κάθαρσης της πνευματικής του καρδιάς, του πάσχοντος οργάνου που προκαλεί μια πνευματική, θα λέγαμε, μικροβιαμία και τελικά ιάται, επανακτώντας την προηγούμενη υγεία του με τον φωτισμό της καρδιάς του. Η πνευματική αυτή υγεία περιλαμβάνει έναν μακρύ κατάλογο φαρμακευτικών και μη μέσων. Αναφέρουμε μερικά μη φαρμακευτικά μέσα: Η τήρηση των νηστειών, η άσκηση του σώματος με τις στρωτές μετάνοιες, η εξομολόγηση των αμαρτημάτων και η χαρούμενα και κρυφά διδόμενη ελεημοσύνη. Φαρμακευτικά μέσα αποτελούν η Θεία Κοινωνία, οι προσευχές που απευθύνει στον Θεό ο ιερέας κατά την τέλεση των ιερών ακολουθιών, οι ευχές που διαβάζει με το πετραχήλι στο κεφάλι του γονατιστού πιστού, η κατά μόνας προσευχή κ. ά. Η διαδικασία της κάθαρσης, της θεραπευτικής αγωγής δηλαδή, είναι μία μακρά διαδικασία, αλλά είναι και μια προετοιμασία του ανθρώπου ώστε να ανταπεξέλθει στις δυσκολίες που πρόκειται να συναντήσει, με μεγαλύτερη όλων την ώρα του θανάτου. Τότε, ο προετοιμασμένος χριστιανός θα εφαρμόσει ό,τι έμαθε στην υπόλοιπη ζωή του, δίνοντας τις τελευταίες του εξετάσεις. Φανταστείτε την θέση ενός ανθρώπου, ο οποίος για πρώτη φορά θα έλθει αντιμέτωπος με τις πονηρές δυνάμεις που τον πολεμούν εκείνη την μεγάλη ώρα... Για να παραμείνει υγιής, όμως, ο θεραπευμένος άνθρωπος, οφείλει να προσέρχεται στο πνευματικό ιατρείο για επανεξέταση και λήψη χημειοπροφύλαξης γιατί, σύμφωνα και πάλι με τον ιερό Χρυσόστομο, «εάν είσαι αμαρτωλός, έλα στην εκκλησία να πεις τις αμαρτίες σου. Κι αν είσαι δίκαιος», δηλαδή θεραπευμένος και πνευματικά υγιής, «έλα για να μην χάσεις την αρετή σου. Γιατί η Εκκλησία είναι λιμάνι και για τους δύο».

Ο ιερέας, όμως, μπορεί να θεραπεύσει, εκτός από τις ψυχές, και τα σώματα των ασθενών συνανθρώπων του. Ως χριστιανός που είναι, μπορεί, όπως προαναφέραμε, να θαυματοουργεί με την “μυστηριακῶς προσφερθεῖσα” σε αυτόν χάρη του Αγίου Πνεύματος, εφόσον βέβαια την διατηρεί μέσα του ενεργή. Ας θυμηθούμε την δωρεά του χαρίσματος της ίασης από τον Κύριο στους Αποστόλους του: «Καί προσκαλεσάμενος τους δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καί θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν» και την εντολή: «ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε..., δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε». Ας ακούσουμε και τον μεγάλο

πνευματικό πατέρα μας, τον Παύλο, να διδάσκει τους Κορινθίους και όλους μας: «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων είσιν, τό δέ αὐτό Πνεῦμα..., ὧ μὲν γάρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδονται λόγος σοφίας..., ἑτέρω δέ πίστις..., ἄλλω δέ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι». Ο ιερέας μπορεί να θεραπεύσει, όμως, και μέσω του ιερατικού του χαρίσματος. Εύχεται, για παράδειγμα, με την ευχή των αγίων επτά Παίδων για την υγεία του ασθενούς: «...αὐτός, φιλάνθρωπε Βασιλεῦ, πάρεσο καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, καὶ ἐπίσκεψαι τον δοῦλον σου· καὶ δώρησαι αὐτῷ ὑγείαν, ῥῶσιν, καὶ εὐρωστίαν διὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος...». «Τούς νόσοῦντας ἴασαι, ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν», παρακαλεῖ τον Θεό στην ευχή της κεφαλοκλισίας, λίγο πριν την Θεία Κοινωνία. Τελεί το μεγάλο μυστήριο του ιερού Ευχελαίου, πρωταρχικός σκοπός του οποίου είναι η ἴαση του σώματος. Συγχωρεῖ αμαρτίες στο τέλος του μυστηρίου της εξομολογήσεως και προκρίνει, γενικότερα, την θεραπεία της ψυχῆς από την αμαρτία, η οποία πολλές φορές αποτελεί την ρίζα μιας ασθένειας. Αλλά και με την παρρησία που ἔχει στον Θεό ως λειτουργός του και με την χάρη του Ἁγίου Πνεύματος που ως χριστιανός ἔχει αποκτήσει, μπορεί με έναν λόγο, με ένα σταύρωμα του πάσχοντος μέλους να θεραπεύσει. Αναφέρουμε ενδεικτικά τον περιλάλητο συνάδελφό μας ἅγιο Λουκά (29 Μαΐου και 11 Ιουνίου), ο οποίος τα τελευταία χρόνια της ζωῆς του, τυφλός ὢν, θεράπευε ασθενεῖς με μόνη την δύναμη της προσευχῆς του, τους ἁγίους ιερεῖς των χρόνων μας Παναγή Μπασιά (7 Ιουνίου) και Νικόλαο Πλανά (2 Μαρτίου), ἀλλά και τον εκ Θεσσαλονίκης ἅγιο ιερομόναχο Ιωαννίκιο, τον εφημέριο του χωριού Ρακοτίντσι, ο οποίος ἦταν «ο ιερέας, ο ἱατρός, ο δάσκαλος, ο νομικός του χωριού».

Ας περάσουμε τώρα στο δεύτερο σκέλος του θέματός μας. Ο ἱατρός, ως γνωστόν, χρησιμοποιεῖ ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων τα διαθέσιμα θεραπευτικά μέσα της εποχῆς του για να βελτιώσει ἢ και να επαναφέρει την υγεία των ασθενούντων. Αυτό κάνει την θέση του ἀνά τους αἰῶνες περίοπτη. Στην ἀρχή της ομιλίας μας, ὅμως, εἶπαμε ὅτι ο Θεός εἶναι ο μόνος ψυχῶν και σωμάτων ἱατρός και θα περιμέναμε το ἱατρικό λειτούργημα να υποτιμᾶται ἀπό την Εκκλησία. Ἐρχεται, ὅμως, το παλαιοδιαθηκικό βιβλίο της Σοφίας Σειράχ, ἥδη ἀπό τον δεύτερο αἰῶνα π. Χ., να μας διαψεύσει: «Τίμα ἱατρόν... Καὶ γάρ αὐτόν ἔκτισε Κύριος – παρά γάρ Ὑψίστου ἐστὶν ἴασις... Κύριος ἐκτίσεν ἐκ γῆς φάρμακα... Τέκνον, ἐν ἀρρωστήματί σου μὴ παράβλεπε, ἀλλ' εὕξαι Κυρίῳ, καὶ αὐτός ἰάσεται σε». Η Εκκλησία μας, λοιπόν, με την σειρά της συστήνει στους πιστούς, μαζί με την αποδοχή της νόσου με ευχαριστία, την υπομονή κατὰ την διάρκειά της και την ἐκζήτηση της ἰασης ἀπό τον Θεό, να αποδίδουν την οφειλόμενη τιμή στους ἱατρούς που ο Θεός χορηγεῖ στον κόσμο, να μὴ παραβλέπουν την ασθένειά τους, να ζητοῦν ἱατρική βοήθεια και, βεβαίως, να χρησιμοποιοῦν τα φάρμακα. Ο ἱατρός ἐπιφορτίζεται, ἔτσι, με ἓν πολὺ σημαντικό και δύσκολο ἔργο: Να συνεργαστεῖ με τον Θεό δίνοντάς του τον

νου, τα μάτια, τα χέρια, όλο του το είναι, ώστε ο Θεός δι' αυτού να θεραπεύσει. Μέσα σε αυτήν την κοπιαστική και υπεύθυνη διακονία του, ο ιατρός μπορεί να είναι ταυτόχρονα και ιερέας; Η απάντηση είναι ναι, αλλά πώς;

Θα ξεκινήσουμε παραθέτοντας την εξής κλασική διδασκαλία του ομολογητή αγίου Μαξίμου για τον αρχικό προορισμό του προπάτορά μας Αδάμ: «Ὁ ἄνθρωπος ἐτέθη στὸν κόσμον ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ εἶναι ἱερέας μιᾶς παγκοσμίου Λειτουργίας». Μετά την πτώση του Αδάμ και αφού ο Θεός εξέλεξε τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, διαβάζουμε στα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης ότι, εκτός από το ειδικό ιερατείο, τους ιερείς δηλαδή που λαμβάνονταν από την οικογένεια του Ααρών, υπήρχε και το βασίλειο ιεράτευμα, το έθνος το άγιο, εννοώντας ένα δεύτερο είδος ιερωσύνης που είχε δοθεί σε όλους τους Ισραηλίτες. Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης που διανύουμε, τα δύο αυτά είδη ιερωσύνης διατηρούνται και ονομάζονται «ειδική» ιερωσύνη και «γενική» ή «πνευματική» ιερωσύνη, σαφώς διαχωρισμένες μεταξύ τους, όπως και κατά την Παλαιά Διαθήκη, χωρίς να υπερτονίζεται η μία εις βάρος της άλλης, όπως συμβαίνει στις αιρέσεις του προτεσταντισμού και του παπισμού.

Η ειδική ιερωσύνη είναι αυτή που φέρουν οι άνθρωποι που ποιμαίνουν το πλήρωμα της Εκκλησίας. Τους παρέχεται διά της χειροτονίας από κανονικό επίσκοπο και διακρίνεται σε τρεις βαθμούς: του διακόνου που διακονεί αλλά δεν τελεί μυστήρια· του πρεσβυτέρου (ιερέα) που τελεί όλα τα μυστήρια, αλλά δεν μπορεί να μεταδώσει την ιερωσύνη και του επισκόπου (αρχιερέα) που είναι η εικόνα του Χριστού, «εἰς τύπον καὶ εἰς τόπον» Αυτού μέσα στην Εκκλησία. Αυτοί και μόνον αυτοί μπορούν να στέκονται ενώπιον της Αγίας Τραπέζης και να την αγγίζουν, να πιάνουν στα χέρια τους τα ιερά σκεύη και να τελούν τα μυστήρια και τις ακολουθίες της Εκκλησίας.

Περνώντας, τώρα, στην γενική ή πνευματική ιερωσύνη, μπορούμε να πούμε ότι όλοι οι πιστοί χριστιανοί μπορούν να είναι ιερείς του Χριστού, κατά μία γενική, βέβαια, έννοια. Ο άγιος Ιωάννης, ο Θεολόγος, μας διδάσκει μέσα στην Αποκάλυψή του ότι ο Χριστός είναι «ὁ ἀγαπῶν ἡμᾶς καὶ λούσας ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὐτοῦ». Λίγο πριν το τέλος της ακολουθίας του εκκλησιασμού ή σαραντισμού, συμβολίζεται η μέλλουσα μετοχή του ανθρώπου στο τριπλό αξίωμα του Χριστού, το Προφητικό, το Αρχιερατικό και το Βασιλικό με την εξής πράξη που αφορά μόνο τα ἄρρενα βρέφη: Ο ιερέας, κρατά το βρέφος στην αγκαλιά του, μιμούμενος τον θεοδόχο Συμεών, κάνει τριπλή περιφορά γύρω από την Αγία Τράπεζα και, αφού κάνει την απόλυση, παραδίδει από την Ωραία Πύλη το βρέφος. «Οὕτω καὶ σύ γίνῃ βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς καὶ προφήτης ἐν τῷ λουτρῷ», ακούμε να φθέγγεται ἡ χρυσόφωνος σάλπιγξ, ο θείος Χρυσόστομος στους βαπτισθέντες αδελφούς,

φράση που ερμηνεύει το νόημα του αρχαίου βαπτισματικού ύμνου: «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε· ἀλληλούια»· ὅτι, δηλαδή, ὅσοι βαπτίστηκαν στο ὄνομα του Χριστοῦ ἔχουν ενδυθεῖ Τον Χριστό, μετέχοντας στο τριπλό Του αξίωμα. Το Ἅγιο Χρίσμα που τελείται ἀμέσως μετά το Βάπτισμα, επικυρώνει σαν σφραγίδα ὅ,τι ἔλαβε χώρα ως τότε. Με τα δύο αὐτά μυστήρια, ὁ κάθε πιστός δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὴν γενικὴν ἱερωσύνην καὶ νὰ εἶναι: Προφήτης, γνωρίζοντας τὰ ἀποκεκρυμμένα μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ κηρύττοντας τὸν λόγον Του, ἱερέας, προσφέροντας τὸν εαυτό του ολόκληρον ὡς ζωντανὴν θυσίαν στὸν Θεὸ με τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς ἐνάρετες πράξεις καὶ βασιλιάς, ἐξουσιάζοντας τὸν εαυτό του ἀπαρνούμενος τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀπέχοντας ἀπὸ πονηρὰ ἔργα. Παρατηροῦμε, λοιπόν, ὅτι δὲν ἀρκοῦν τὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ τὸ Ἅγιο Χρίσμα γιὰ νὰ κατασταθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἱερέας, ἀλλὰ ἀπαιτοῦνται καὶ ἡ θυσία καὶ ὁ ἀνάλογος πνευματικὸς ἀγὼνας. Καὶ πῶς ἐπιτελεῖται αὐτὸς ὁ ἀγὼνας; Σύμφωνα με τὸν ἱερόν Χρυσόστομον καὶ πάλι, αὐτὸ γίνεται ἐὰν κάθε ἡμέρα προσφέρουμε στὸν Θεὸ «θύματα», προσφορὰς δηλαδή, καὶ ἐὰν γινώμασθε ἱερεῖς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μας με τὴν ἀρετὴν. Πῶς, τώρα, μπορεῖ τὸ σῶμα μας νὰ γίνῃ θυσία; Με τὸ νὰ μὴν βλέπει ὁ ὀφθαλμὸς τίποτε πονηρὸν, γίνεται θυσία. Με τὸ νὰ μὴν λαλεῖ ἡ γλῶσσα τίποτε αἰσχρὸν, γίνεται προσφορὰ. Με τὸ νὰ μὴν πράττει τὸ χεῖρ τίποτε παράνομον, γίνεται ὁλοκαύτωμα. Ἐπειδὴ, ὁμῶς, ὁ στίχος τοῦ λγ΄ ψαλμοῦ μας προτρέπει: «Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν», δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποφύγουμε τὸ κακόν, ἀλλὰ πρέπει ταυτόχρονα νὰ κάνουμε τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν. Συνεχίζει ὁ ἴδιος ἅγιος: «Τὸ χεῖρ νὰ δίνει ἐλεημοσύνην, τὸ στόμα νὰ εὐλογεῖ τοὺς ἐχθρούς, ἡ ἀκοὴ νὰ δίδεται συνεχῶς σὲ ἱερὰ ἀκροάματα». Ὅποιος, κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, ὁδηγεῖται τοιοῦτοτρόπως στὴν γενικὴν ἱερωσύνην, «νεκρώνει τὸ σαρκικὸ φρόνημα με τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος καὶ ἐξιλεώνει τὸν Θεόν, ἀφοῦ μπεῖ μέσα στὸ Ἅγιο Βῆμα τῆς καρδιᾶς του καὶ προσφέρει τὸν εαυτό του τέτοια θυσία, εὐάρεστη στὸν Θεόν». Κάπου ἐδῶ, λοιπόν, ἀρχίζει νὰ σκιαγραφεῖται ἡ ἀπάντησις στὸ δεύτερον μέρος τοῦ θέματός μας. Ὁ ἱατρός, αὐτὸς ποὺ βεβαίως εἶναι βαπτισμένος, πιστὸς χριστιανὸς καὶ ἀσκεῖ με φόβον Θεοῦ τὸ λειτούργημα του, προσφέρει, σύμφωνα με τὰ μόλις προλεχθέντα, τὰ «θύματά» του στὸν Θεόν: Προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ με τὰ μάτια τοῦ κάθε πονηρὸν θέαμα· κλείνει τὰ αὐτιά του στοὺς ἀσχημοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ ἀγανακτισμένου ἀπὸ τὸν πόνον ἢ τὴν ἀνυπομονησίαν ἀσθενή τοῦ καὶ σὲ καθεστὴ ἀπρεπές· ταυτόχρονα, προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ συνετὰ καὶ ἥρεμα καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἐλπίδα, παραμερίζοντας ὅσο μπορεῖ τὴν κούρασιν, τὴν ἐντασιν, τὰ προσωπικὰ τοῦ προβλήματα καὶ σκέψεις· με τὰ χεῖρα τοῦ κάνει τὶς κατάλληλες ἱατρικὰς πράξεις, προσφέροντας τὴν πιο σημαντικὴν ἐλεημοσύνην, ὡς ἄλλος καλὸς Σαμαρείτης, στὸν ἀρρωστο σωματικὰ καὶ πληγωμένον ψυχικὰ ἄνθρωπον. Ὁ ἱατρός γνωρίζει ὅτι ἔχει παραδώσει τὸν εαυτό του σὲ μιὰ συνεχῆ, ἀνύστακτὴ καὶ κοπιαστικὴ διακονίαν τοῦ πονεμένου πλησίον. Ἀν στὸ πρόσωπον τοῦ

μπορέσει να διακρίνει το πρόσωπο του Μεγάλου Αρχιερέως Χριστού, τότε, πράγματι, έχει προσφέρει πανάξια τον εαυτό του και πάλι σε Εκείνον, μέσω της ιατρικής αυτήν την φορά, εκπληρώνοντας διπλά την μετοχή στο ιερατικό αξίωμα Του. Ο ιατρός ο κατ' αυτόν τον τρόπο «ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» και θα τιμηθεί και σε αυτήν την ζωή, αλλά και στην μέλλουσα.

Φτάνοντας στο τέλος αυτής της ομιλίας μας, οφείλουμε ευχαριστίες καταρχάς στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας, Κύριο κ. Παντελεήμονα που επευλόγησε την πρόταση που μας έγινε από τον αξιότιμο Πρόεδρο του Ιατρικού Συλλόγου Ημαθίας, κύριο Διαμαντόπουλο Βασίλειο, τον οποίον επίσης ευχαριστούμε, για να μιλήσουμε σήμερα ενώπιόν σας. Θα ξεκινήσουμε να διατυπώνουμε το τελικό μας συμπέρασμα με την ίδια φράση με την οποία είχαμε κατακλείσει και την προηγούμενη ομιλία μας· φράση που χρησιμοποιούσε συχνά ένας άνθρωπος που αρίστευσε τόσο στην ειδική, όσο και στην γενική ιερωσύνη, ο μακαριστός μητροπολίτης Σιατίστης Αντώνιος: *“Ἐξ ὅσων, λοιπόν, ἐλέχθησαν, συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι”* ο ιερέας της ορθόδοξης Εκκλησίας είναι εκ φύσεως του λειτουργήματός του ιατρός ψυχών και σωμάτων, ενώ ο πιστός ιατρός μπορεί να ασκήσει την λεγόμενη γενική ή πνευματική ιερωσύνη μέσω της επιστήμης του, αλλά και μέσω της χριστιανικής του ιδιότητας, κατά το παύλειο απόφθεγμα: *«Παραστήσατε τά μέλη ὑμῶν θυσίαν ζώσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τήν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν»*. Ευχαριστούμε τον σεβαστό Γέροντά μας, Αρχιμανδρίτη κύριο Πορφύριο που μας έδωσε την ευχή του για να αναλάβουμε και να φέρουμε εις πέρας την διακονία του λόγου. Τέλος, ευχαριστούμε και όλους εσάς, αγαπητοί και αγαπητές συνάδελφοι που μας ακούσατε. Οποσδήποτε μετά απ' όλα αυτά, γίνετε ακόμη καλύτεροι στην ήδη κεκτημένη αρετή της υπομονής. Ευχόμαστε όλοι οι ιατροί να μοιάσουμε στους εορτάζοντες αναργύρους συναδέλφους μας· εσείς στον άγιο ανάργυρο Ιωάννη που άσκησε το ιατρικό του καθήκον από την μεριά του λαού ως στρατιωτικός και εμείς, εκπροσωπώντας τους ρασοφόρους ιατρούς, στον άγιο καλόγερο και ανάργυρο ιατρό Κύρο. Χρόνια πολλά.